

Ως ἦδομαι καὶ τέρπομαι, καὶ χαίρομαι.
 Νῦν ὅστιν ἡμῖν ὠνδρες Ἑλλήνες καλόν,
 Ἀπαλλαγῆσι ποταμάτων τὲ καὶ μαχῶν,
 Ἐξελεύσασθαι πᾶσιν εἰρῶν φίλων,
 Πεῖν ἔπειρον αὐτοδιδυκακώσασθαι πινά.
 Ἀλλ' ὦ γεωργοὶ, καὶ ἄμποροι, καὶ τέκτονες,
 Καὶ δημῶντες, καὶ μέτοικοι, καὶ ξένοι,
 Καὶ νησιῶται δ' εὐρ' ἴτ', ὧ πάντες λέω.
 Ως τάχιστα ἅμας λαβόντες, καὶ μοχλοὺς καὶ
 χονία. (μονο.)
 Νῦν γὰρ ἡμῖν ἀρπάσασθαι πάρεσιν ἀγαθοῦ δαί-

A *Quam letor, & delector atque gaudeor:
 At nunc decet nos, o viri Graecanici,
 Labore functos cladibusque duellibus
 Ernere pacis numen optatum omnibus,
 Pistillus illud antequam alius porceat:
 Verum o Coloni mundinatores, Fabri
 Et opifices, & hospites & adnena,
 Et insulares huc adeste, omnisque plebs
 Sumite adlutum vacilla cumque vectes funi-
 bus:
 Quippe nunc nobis bono fas est fruisi numine.*

Σχόλια. Τὸ Δάτιδος μέλος] Δάτις Ἀτράτης Περ-
 σῶν βασιλέως, εὐδοκίμῆς κατὰ τινα χρόνον πολεμῶν.
 ἑλλῆνιζειν δὲ βουλόμηνος εἶπεν. ἦδομαι καὶ τέρπομαι καὶ
 χαίρομαι. Ἐβαρβαρίζω. ἔδει γὰρ εἶπέν χαίρω. ἅμα δὲ
 οὔτος εἶπε πρὸς τὸ ὁμοιοκατάληκτον. ἐκ εἰρη] τὸ χαί-
 ρομαι. αὐτὸ γὰρ τὸ χαίρω αὐτοπαθεῖς ὄν, πορὸ φήρασεν
 αὐτὲ τὸ σημενόμενον. λέγεται δὲ τὸ τοιοῦτο δαϊσμός.
 καὶ παροιμία. ἅμας ἀπῆτοιω οἶδ' ἀπηνουῖτο
 σκάφας. ἅμας.] τὰς πυράμας, ἐργαλεῖά τινα ὑπὲρ
 τῆδεῖα πρὸς τὸ ἀνορύττειν. Ἀγαθὲ δαίμονος.] φασὶ γὰρ
 ὅτι δειπνήσαντες μὲν, ἐπερρόφω ἀγαθοῦ δαίμονος.
 ἀπαλλάττεσθαι ἢ μέλλοντες, ἔπεινον Διὸς σωτήρος, αἰσὶ
 ἔλεγον. νῦν γὰρ ἀπῆται ἢ πίνειν ἔστιν ἡμῖν ἀγαθοῦ δαί-
 μονος σῶμα.

mihī lectio non videtur esse Aristophanis, nam
 & in Pluto habes, ὡς ἦδομαι καὶ τέρπομαι, vt hoc
 loco. Ως τάχιστα ἅμας] Nunc Senariis succedunt
 Trochaici, Catalectici 40. vsque ad illud, & βοά-
 τε, quæ est ἐκδοσις Dimetrorum Catalecticorum.
 Scholiastes 38. tantum notat: sed incipit ab illis
 δεῦρο πάς, & hos duos versus pro εἰδοῖσι, videtur
 accepisse. Ἀγαθοῦ δαίμονος] Videtur alludere ad
 eum morem veterum quem notat Scholiastes: Ait
 enim in conuiuiorum principiis solitus ὑπὲρροφῆν
 ἀγαθοῦ δαίμονος & libare bonæ fortunæ. In fine
 verò & abitione πίνειν διὸς σωτήρος. Sic bonam for-
 tunam præire iuebant, louem liberatorem exire.
 Hūc sensum elicio ex verbis Scholiastæ, in quibus
 libenter legerem δειπνήσαντες non δειπνήσαντες, vt
 principium intelligat conuiuij. Tamen δειπνήσαν-
 τες melius, nam de secundis mensis intelligit &
 fine conuiuij. Nā testatur Theopompus μέλα su-
 blata moserat ὑπὲρροφῆν ἀγαθοῦ δαίμονος vt testā-
 tur Scholia in Vespas. Ad eū ergo morem cum
 alludat (corrigere sodes iterum verba Scholiastæ, &
 pro αἰσὶ ἔλεγον, lege me auctore & distingue ὡς εἰ
 ἔλεγον) videtur sic loqui: Nunc enim libare &
 bibere licet nobis bonæ Deæ potionem: ἀρπάσαι
 per Parodiam dixit προφῆσαι vel ἀπῆσαι, nā Pa-
 cē vt haberent raptā oportuit. Notādū autē liba-
 tionē illā quam antiquitus faciebant ἀγαθὸ δαίμο-
 νος fuisse leuē degustationem & ὀλιγοποσίαν. Quod
 satis intellexit Hesychius qui ἀγαθοδαίμονισαῖς in-
 terpretatur ὀλιγοποσιῶσας. Itaque miror quod
 ὑπὲρροφῆσιν addat Scholiastes. Nā Dido apud Ma-
 ronē libabat ἀσθαῖος δαίμοσι Baccho & bonæ Iu-
 noni. Sic enim dea illa etiā teste Macrobio χρησῆς
 nomine indigitabatur. Et laticū honorē summō
 tenuis attigit ore: verò Bitias ἐπερρόφῆσεν & ἐπι-
 νεν, cū hausit paterā, & pleno se proluit auro. Sed
 de his legendus Rhodiginus lib. 28. lectionū anti-
 quarū. Sanè apud Platonē in Symposio non videtur
 noui interpretes locum intellexisse ἀγαθὴ τύχη
 φαῖδρος κατὰρχέτω, verterim cum bonis auibus ex-
 ordiatur Phædrus, cum potius diceret. Bonæ for-
 tunæ princeps libet Phædrus, alludit enim ad ἀγα-
 θοδαίμονισαῖς & ludit in verbo κατὰρχεω.

CHRIST. Τὸ δάτιδος μέλος] Dicitum vul-
 garium. Datidis Perfarum ducis sub Dario can-
 tionem vocat, & Athenienses id vsurpare falsè ta-
 citèque indicat, id est spurca facere. Nam illud δε-
 φόμηνος, vnde nostrum depfere, notat fœditatem
 quam patrare solebat Sarrapes ille, cū diem dif-
 finderet somno insititio. Tunc enim iacebat satur
 & supinus. Pertundens, vt ait Catullus, tunicam-
 que paliumque, quod etiam de Cyclope Euripi-
 des dixit. καὶ χαίρομαι] Quia barbarus & Paphla-
 gon fuit Cleon, & Brasidas (vt Lacedæmonium
 decet) teste Eliano imperitus, propterea huc bar-
 barismum induxit. Non mirum est autem Per-
 fam in Græco sermone hospitem esse. Itaque Da-
 tis Perfa, & barbarus sperabat, sese mirifice esse
 locutum cū ad instar verborum ἦδομαι & τέρ-
 πομαι addidit χαίρομαι. Metuebat, scilicet, ne pec-
 caret si tria illa verba non essent ὁμοιόπιστα. Nam
 χαίρω verbum quod per se est αὐτοπαθεῖς, non sa-
 tis videbatur facere ad rythmum. Fortassis autem
 de industria Aristophanes Trygæum induxit βαρ-
 βαρίζοντα, vt agrestem virum, Quo modo Theo-
 critus in Dioscuris Amycum loqui facit barbaris-
 mum in illo ὄϊοι οἶοι ὄρας, nisi illic legendum ὄϊ,
 de qua lectione ambigo. Sed credibilius est imi-
 tari voluisse Datidem, i. Datismum fecisse. Nam
 ex illis barbarismum vocarunt postea Datismum:
 In Sudæ conlectaneis versushic Aristophanis sic
 legitur, ὡς ἦδομαι καὶ χαίρομαι καὶ εὐφραίνομαι. Quæ

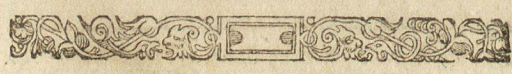
D
 E
 F

ΧΟΡΟΣ, ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

Εἰδοῖσις διπλῆς ἀμοιβαίας ἐν σίχων

BISETVS. Ο Χορὸς περχαρῆς πᾶσαν πῶ ἐαυτῆ
 ποροθυμίαν, καὶ βοήθειαν τῷ Τρυγαίῳ ὑπὸ χνεῖται, ὅ-

CHORVS, TRYGÆVS.

λή. μεθ' οὗς κῶλα ζ'.

πως πῶ εἰρῶν πῶ ἐν ἀντρο κενλεισομῶν, καὶ κε-
 κρυμμῶν εἰς τὸ φῶς ἀνελευσῶσ.